

РЕШЕНИЕ

№ 9214

гр. София, 17.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Лилия Йорданова

при участието на секретаря Антонина Митева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10746** по описа за **2024** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от П. Д. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място],[жк], срещу Решение №2752 от 11.06.2024г. на СРС, НО, 96 с-в, постановено по НАХД №4578/2024г по описа на СРС, с което е потвърдено наказателно постановление №23-4332-033722/19.01.2024г, издадено от началник на Сектор към ОПП-СДВР, с което на П. Д. Д. са наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца за извършено административно нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП. Касаторът твърди, че оспореното решение е незаконосъобразно, издадено при съществено нарушение на процесуалните правила и в противоречие с материалния закон по см. чл.348,ал.1,т.1 и т.2 от НПК, поради което моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло оспореното решение и да отмени наказателното постановление. Твърди, че е извършено нарушение на чл.348, ал.3, т.2 НПК-липса на протокол от съдебното заседание, както и че му е отнета изцяло процесуалната възможност за поправки и допълнения по чл.312 НПК поради произнасянето на съда с решение на следващия ден спрямо датата на подписване на протокола от о.с.з. На следващо място възразява, че в решението СРС не е разгледал правния въпрос дали ЗППАМ, издадена на 16.12.2023г има отношение към законосъобразността на изданието АУАН от 17.12.2023г, неправилно е приравнил понятията за изпълнителното деяние „отказ от

тестване“ и съставомерен елемент „водач на ППС“. Възражава също, че са извършени съществени нарушения във фазата на установяване на административното нарушение въз основа на частично допуснатите доказателства, което е довело до неправилния извод, че отказът за тестване е обективиран поне 35 минути по-късно от посочения в АУАН и НП час на противоправно поведение, наведени са аргументи, че в решението на СРС не се съдържа ясно, конкретно и пълно описание на обстоятелствата, свързани с времето, мястото и начина на извършване на административното нарушение, като СРС е постановил същото при непълнота на доказателствения материал, тъй като не е приел като доказателство по делото видеозапис, направен от касатор. Като довод за неправилно приложение на материалния закон при процедурата за медицинско изследване аргументира с допуснати съществени нарушения на Наредба №1 от 19.07.2017г при предоставяне на срок и място за даване на кръвна проба за медицинско изследване, които не са отчетени от въззивния съд. С писмено становище от 20.02.2025г изразява несъгласие с установената от СРС фактическа обстановка.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, се явява лично, като поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Иска се от съда да постанови съдебен акт, с който да отмени като незаконосъобразно оспореното въззивно решение и НП. Алтернативно моли делото да бъде върнато за разглеждане от нов състав на въззивната инстанция, поради допуснати съществени процесуални нарушения. Не претендира разноси.

Ответникът - началник сектор в отдел “Пътна полиция” при Столична дирекция на вътрешните работи, редовно призован, не се явява, не се представлява. С писмено становище, депозирано от пълномощник на 17.02.2025г, оспорва жалбата, като изразява становище по същество и моли съда да отхвърли подадената касационна жалба като неоснователна и необоснована и да остави в сила обжалваното решение и процесното наказателно постановление като законосъобразно и правилно. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа страна следното:

На 16.12.2023 г., около 23.15 часа, в [населено място], по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]П. Д. Д. управлявал лек автомобил марка „О.“, модел „А.“ с рег. [рег.номер на МПС], като до него на предна дясна седалка се возил Т. Г. Й.. В района на № 3 на [улица]свидетелите И. В. И. и Б. Й. Б., служители на 01 РУ-СДВР, спрели за проверка управлявания от Д. л.а. марка „О.“. При проверката полицейските служители установили, че Т. Г. Й. държи в себе си наркотични вещества, поради което последният бил задържан и откаран в сградата на 01 РУ-СДВР. През това време на място служителите от 01 РУ-СДВР тествали водача на автомобила П. Д. Д. за употреба на алкохол със съответно техническо средство, като пробата му била отрицателна. Служителите на 01 РУ-СДВР поискали съдействие от техни колеги от ОПП-СДВР, за да тестват П. Д. и за употреба на наркотични вещества или техни аналози. В 23.50 часа на 16.12.2023 г. на място пристигнали свидетелите А. Н. С. и И. В. И., служители на ОПП-СДВР, които се опитали да изпробват П. Д. за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство „DrugTest 5000“ с инв. № ARKD-0049. П. Д. Д. обаче отказал да бъде тестван с техническото средства за употреба на наркотични вещества или техни аналози, като заявил, че

проверяващите го служители нямат основания да го тестват.

За констатираното нарушение св. А. Н. С. съставил АУАН № 1071503/17.12.2023 г. срещу П. Д. Д. за извършено от последния административно нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП. АУАН бил връчен на П. Д., който го подписал и получил екземпляр от същия.

Едновременно със съставяне на АУАН, били издадени талон за медицинско изследване № 0174954, връчен на П. Д. в 00.25 часа на 17.12.2023 г., и протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества. Въз основа на така съставения АУАН било издадено НП № 23-4332-033722/19.01.2024 г. от началника на Сектор към ОПП-СДВР, с което за описаното в АУАН административно нарушение на П. Д. Д. били наложени административни наказания „глоба“ в размер на 2000 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 24 месеца. НП било връчено на 01.03.2024 г. на П. Д. Д., който в законоустановения 14-дневен срок (на 13.03.2024 г.) подал жалба срещу последното.

За да постанови оспореното решение районният съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и на наказателното постановление не са допуснати съществени нарушения на производствените правила. Прието е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на визираното административно нарушение, същото не съставлява маловажно нарушение по смисъла на чл.28 от ЗАНН, а наложените административни наказания са в предвидения в закона абсолютен размер. СРС е потвърдил наказателното постановление, с което на касатора са наложени административни наказания "глоба" в размер на 2000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3 пр. 1 от ЗДвП за нарушение по чл. 174, ал. 3 от ЗДвП, както и "глоба" в размер на 2000 лева и "лишаване от право да управлява МПС" за срок от 24 месеца на основание чл. 174, ал. 3 пр. 2 от ЗДвП за нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП.

Решението е правилно.

Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, правилно е приел, че при установената фактическа обстановка е налице визираното административно нарушение, за което е санкциониран настоящият жалбоподател. Въззивният съд се е произнесъл въз основа на обективно, всестранно и пълно изследване на всички релевантни обстоятелства съгласно чл. 14, ал. 1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН, които е установил с редовно събрани съгласно чл. 107, ал. 1 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН допустими доказателствени средства по чл. 105, ал. 1 НПК вр. чл. 84 ЗАНН (писмени по чл. 127 НПК, вр. чл. 84 ЗАНН), подложени на проверка по чл. 107, ал. 5 НПК вр. чл. 84 ЗАНН. Решил е спора въз основа на надлежна доказателствена съвкупност, без при формирането и преценката ѝ да са допуснати съществени процесуални нарушения. Правните изводи са изведени при надлежно установена фактическа обстановка, без да са останали неизяснени обстоятелства, които да ги компрометират. Настоящата касационна инстанция намира, че въззивният съд е изследвал всички относими към спора обстоятелства, излагайки мотиви, чрез които е направена връзката между приетите за установени фактически обстоятелства и съответните правни изводи.

При правилно изяснена фактическа обстановка, първостепенният съд е достигнал до законосъобразния извод за съставомерност на деянието, за което е санкциониран

касатора. Обвинението е подкрепено от писмените и гласни доказателства, които са безпротиворечиви и взаимно допълващи се и установяват изложената в НП фактическа обстановка. Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вменените му нарушения, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Настоящата инстанция не споделя доводите на касатор, че е извършено нарушение на съдъпроизводствените правила и по-конкретно чл.348, ал.3, т.2 от НПК – липса на протокол от съдебно заседание. С разпореждане №4310 от 01.04.2024г СРС е насрочил делото в съдебно заседание на 15.05.2024г от 09:15 часа, за която дата са призовани жалбоподателят и наказващият орган, допуснал е събиране на гласни доказателства по делото чрез разпит на двама свидетели чрез ОПП СДВР и на двама свидетели чрез 01 РУ СДВР, допуснал е един свидетел при режим на довеждане от страна на Д. за установяване на обстоятелствата, посочени в жалбата, изискал е от ОПП СДВР и от 01 РУ СДВР всички документи, свързани с проверката на Д., записи от видеонаблюдение, инсталирани в служебния автомобил на служителите на ОПП СДВР и е изискана от ВМА справка дали Д. е посетил лечебното заведение на 17.12.2023г за вземане кръвна проба за извършване медицинско изследване №0174954/17.12.2023г. Протокол №9697/15.05.2024г е с изискуемото по чл.311, ал.1 от НПК съдържание, същият е изготвен в единната информационна система на съдилищата, като е подписан с квалифициран електронен подпис от председателя и съдебния секретар на 10.06.2024г. Обстоятелството, че въззивното решение е постановено на 11.06.2024г преди изтичане на срока по чл.312, ал.1 от НПК не води до соченото от касатор съществено нарушение на процесуалните правила по см.чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Съгласно чл.348, ал.3 НПК нарушението на процесуалните правила е съществено, когато: 1. е довело до ограничаване процесуалните права на страните, ако не е отстранено; 2. няма мотиви или протокол от съдебното заседание на първата или въззивната инстанция; 3. присъдата или решението са постановени от незаконен състав; 4. тайната на съвещанието е била нарушена по време на постановяване на присъдата или решението. В процесния случай касатор сочи хипотезата на чл.348, ал.3, т.2 НПК-липса на протокол за съдебното заседание на въззивната инстанция. Както се посочи по-горе, протокол от проведено на 15.05.2024г е наличен в кориците на к.н.а.д. №4578/2024г, обстоятелството, че въззивното решение е постановено преди изтичане на срока по чл.312, ал.1 от НПК не обосновава извод за извършено съществено нарушение на процесуалните правила по см.чл.348, ал.1, т.2 от НПК. Съдът не споделя възражението на касатор, че по този начин се ограничават процесуалните му правила, водещи до невъзможност за защита. Касатор е упражнил своевременно правото си от оспорване на въззивното решение с касационната жалба, адресирана до АССГ, в която подробно са изложени аргументи по чл.348, ал.1, т.1 от АПК вр. чл.63в ЗАНН като в писмено становище от 20.02.2025г, докладвано в о.с.з. са посочени от касатор извършени съществени нарушения във фазата на установяване на административното нарушение и правилната според него фактическа обстановка.

От доказателствата по делото се установи по несъмнен начин, че касаторът е осъществил състава на административно нарушение на чл. 174, ал.3, пр.2 от ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 174, ал. 3 от ЗДвП водач на моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина, който откаже да му бъде извършена проверка с

техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта и/или с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози или не изпълни предписанието за изследване с доказателствен анализатор или за медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо лабораторно изследване за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта му, и/или химико-токсикологично лабораторно изследване за установяване на употребата на наркотични вещества или техни аналози, се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство, трамвай или самоходна машина за срок от две години и глоба 2000 лв.

Настоящата съдебна инстанция споделя извода на СРС, че така възприетата от съда фактическа обстановка е безспорно доказана от събраните и приобщени по делото доказателства. Показанията на свидетелите И. И. и Б. Б. обосновано са кредитирани от СРС и от същите се установява, че касатор е водач на процесния автомобил, а от свидетелските показания на свидетелите – служители на ОПП СДВР се установява, че касатор е отказал да бъде изпробван от тях за употреба на наркотични вещества или техни аналози с техническо средство Д. тест 5000, инв.№ARKD-0049. Показанията на тези свидетели правилно са кредитирани за пълни, последователни и логични. Същите, в съответствие с писмените доказателства, в т.ч. доклад за проверени лица и превозни средства, еднозначно доказват началото на първоначалната проверка, извършена от служители на 01 РУ СДВР -16.12.2023г в 23:15 часа, което е и времето на спиране за първоначалната проверка на управлението от касатор автомобил, а не пристигането на извиканите служители на ОПП СДВР за установяване употреба на наркотични вещества или техни аналози, което е извършено на 16.12.2023г в 23:50 ч, в съответствие със събраните по делото доказателства – показания на св. Г. и обективизираното в талон за изследване №0174954. Правилно е анализирано и съдържанието на талон за изследване и протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества, като СРС е установил, че краят на проверката е приключила в 00:25 часа на следващия ден -17.12.2023г, когато е и връчен талонът за изследване на касатор. Твърденията на касатор, че полицейските органи са престояли на мястото на извършване на проверката още 20 минути до 00:45 часа на 17.12.2023г се явяват недоказани, на първо място с оглед на обстоятелството, че не е доказано, че въобще са били на соченото място и на второ място не е доказано, че престоят им е бил във връзка с извършената преди това проверка на Д., приключила в 00:25 часа на 17.12.2023г. Безспорно според настоящия състав се установява и че при пристигането си служителите на ОПП СДВР са му предоставили възможност да даде проба на процесното техническо средство за установяване употреба на наркотични вещества и техните аналози. От разпита на четиримата полицейски служители правилно е установено, че при пристигане служителите на ОПП СДВР е направен опит Д. да бъде тестван със соченото техническо средство, като е последвал отказ от касатор. Служителите на 01 РУ СДВР са поискали съдействие за тестване на водача за употреба на наркотични вещества и е следвало да изчакат пристигането им, за да се извърши проверка на касатор с техническо средство, с което именно служители на ОПП СДВР разполагат. За това и обясненията на касатор в обратния смисъл правилно са определени като некореспондиращи с останалите писмени доказателства и гласни доказателства.

Правилно е прието като неоснователно възражението, че АУАН е бил връчен и предявен за подпис едва след връчване на талон за изследване. Съставянето на АУАН и талон за

изследване несъмнено е доказано, че е извършвано паралелно от служители на ОПП СДВР, спазени са изискванията на чл.6, ал.2 от Наредба №1/19.07.2017г, тъй като номерът на талона за изследване се отразява освен в съдържанието на АУАН, и в протокола по чл.5, ал.2 от Наредбата и не е налице твърдяното нарушение на чл.43, ал.1 от ЗАНН. Аналогично и по отношение възражението за съставяне на протокола за извършване на проверка за употреба на наркотични или упойващи вещества след съставянето на акта и талона за изследване, АУАН е съставен от св. С., талон за изследване е съставен от св. И., а протокол за извършена проверка е съставен от св. Б., всички паралелно съставени, като това не е довело до ограничаване на правото му на защита в хода на административнонаказателното производство, всички документи са попълнени от компетентни длъжностни лица съобразно техните правомощия и императивните норми на Наредбата и са връчени на касатор за запознаване със съдържанието им. Настоящия съдебен състав счита, че СРС правилно е приел, че не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила в хода на извършената проверка и образуваното административнонаказателно производство, които да водят до ограничаване процесуалните правила на касатор.

Касатор твърди, че са допуснати нарушения на чл.5 и чл.6, ал.8 от Наредбата, които не се споделят от настоящия състав на съда. Съставеният протокол за извършване на проверка за употреба на наркотични и упойващи вещества са отразени всички външни белези и основания, поради което е извършена проверка на водача-касатор и поведението на същия по време на извършената проверка, следователно е спазено изискването на чл.5, ал.1 от Наредба №1/19.07.2017г. По отношение соченото нарушение на чл.6, ал.8 от Наредбата съдът намира, че такова не е извършено. На касатор е даден срок за явяване от контролния орган 40 минути за явяване във ВМА.В талона за изследване е посочено мястото, където да се извърши изследването, като касатор е решил да се насочи към друго такова. Според съда указания срок 40 минути от максимално предвидения в наредбата /до 45 минути/ е достатъчен срок за явяване в лечебното заведение, същото предвид разстоянието между лечебното заведение и мястото на проверката, късния част от денонощието и липсата на трафик, се явява обоснован за явяване за даване на кръвна проба.

Правилно е прието, че не е допуснато нарушение на чл.52, ал.4 от ЗАНН – в НП изрично е отразено, че административнонаказващият орган е разгледал постъпилото в АУАН възражение, като е приел същото за неоснователно. Няма изрично законово задължение АНО да обсъжда в НП възраженията, същият е изпълнил вмененото му задължение преди произнасяне по преписката да провери акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и е преценил възраженията и събраните доказателства.

Касатор е осъществил от обективна и субективна страна състава на вмененото му административно нарушение по чл. 174, ал. 3 ЗДвП, тъй като в качеството си на водч на МПС не е изпълнил задължението си по чл. 174, ал. 3 ЗДвП да оказва съдействие на компетентните държавни органи по установяване на релевантни за ситуацията обстоятелства, сред които безспорно попада и проверката за управление след употреба на наркотични вещества. По несъмнен начин се доказва, че касаторът е отказал да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества, съзнавайки обществената опасност на своето бездействие, с което е осъществил състава на административно нарушение по чл. 174, ал. 3, предл. 2 от ЗДвП.

Кумулативно предвидените от закона наказания за посоченото нарушение е в абсолютното установен размер, поради което правилно административнонаказващият орган ги е определил. Правилно е преценено, че отказът на Д. да му бъде извършена проверка за употреба на наркотични вещества осъществява едно административно нарушение, поради което е наложено наказание в съответствие с чл.12 от ЗАНН.

Не се споделят доводите на касатор, че първоинстанционният съд в обжалваното решение е приравнил понятията за изпълнителното деяние отказ от тестване и съставомерен елемент „водач на ППС“. Касатор е извършил административното нарушение именно в качеството му на „водач на моторно превозно средство“ по см. чл.174, ал.3 ЗДвП и §6, т.25 от ДР на ЗДвП,

който от обективна страна е осъществил състава на вмененото му административно нарушение по чл.174, ал.3 ЗДвП в една от хипотезите на извършване на нарушение, което е достатъчно за ангажирана на административнонаказателната отговорност на нарушителя-отказ от извършване на проверка с техническо средство за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози, като е ирелевантно дали се е явил или не в последствие за даване на кръвна проба за извършване на медицинско изследване. Още повече, че в случая касатор не се е явил във ВМА за даване на кръвна проба, безспорно установено от справка от ВМА. Това, че касатор не е дал кръвна проба за изследване касае описание на фактическата обстановка при осъществяване на нарушението, но не и вменяване на последния и на неизпълнение на дадено предписание за медицинско изследване.

Правилно е посочена датата и мястото на извършване на нарушението, противно на твърденията на касатор -16.12.2023г около 23:15часа в [населено място] на [улица]срещу №3. Доколкото административното нарушение по чл.174, ал.3 от ЗДвП е сложен фактически състав и нарушението се изразява както в управление на МПС, така и в отказ на лицето в качеството му на водач на това МПС да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози, то именно в 23:15ч е установено управлението от страна на Д. на лекия автомобил, като след това същият е отказал да бъде изпробван с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози, самият отказ за тестване от служители на ОПП СДВР е станал около 23:50ч на същата дата, когато са дошли служители на ОПП СДВР. За извършеното нарушение на чл.174, ал.3 от ЗДвП законодателят не изисква задължително посочване на точен час на извършване на изследването или съответно на обективирания отказ на водача да даде проба, тъй като тестването със съответното техническо средство се извършва от контролните органи след установяване часа на управление на автомобила. Следователно административното нарушение е описано недвусмислено и ясно в АУАН и в НП, като в случая не се касае за опит или приготвяне към извършване на административно нарушение, тъй като последното е довършено с отказа на касатор да даде проба с техническо средство за употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Не се споделят доводите на касатор, че СРС е следвало да разгледа правния въпрос дали ЗППАМ има отношение към законосъобразността на издадения АУАН. ЗППАМ представлява индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по реда на чл.152 и сл. АПК вр.чл. с чл.172 ал.5 от Закона за движение по пътищата /ЗдвП/. ПАМ се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях, съгласно чл.22 от ЗАНН, доводите на касатор срещу ППАМ са неотнормирани по отношение извършени административни нарушения по см.чл.6 ЗАНН, за които касатор е бил санкциониран с процесното НП.

Неоснователни са доводите на касатор, че СРС е постановил решението си при недостатъчна доказателствена съвкупност, тъй като не е приобщено като веществено доказателство по делото компакт диск от видеозаснемане, извършено от касатор по време на проверката. Същият обективира видеозапис, който не представлява „случайно доказателство“ съгласно константната съдебна практика, защото е изготвен единствено и само за целите на проверката и инициираното административнонаказателно производство.

С оглед горното, съдът намира, че СРС е достигнал до законосъобразен извод за съставомерност на деянието, както и че целите на наказанието по чл.12 от ЗАНН ще бъдат постигнати с определените наказания.

По изложените съображения настоящият състав на АССГ приема, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуални правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и с оглед направеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, на ответника се дължат разноски в производството, определени на основание чл. 37 от Закона за правната помощ, във връзка с чл. 27е от Наредбата за заплащане

на правната помощ, в размер на 80 лв. с оглед фактическата и правна сложност на делото.
Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град,
XV касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение 2752/ 11.06.2024г. по НАХД № 4578/2024г. на СРС, 96 състав, с което е потвърдено наказателно постановление № 23-4332-033722/19.01.2024г., издадено от началник сектор към ОПП, СДВР.

ОСЪЖДА П. Д. Д. ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи деловодни разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: